

Phần 10

Chương 46

Vô Đè

Mặc Hi cũng không trả lời ngay, mà đi vào bên trong, nhìn xung quanh, vươn tay nắm lấy lan can bằng kim loại trước mặt, dùng lực một chút, không có gì nhúc nhích, tiếp tục dùng lực, đến khi dùng hết sức lực, lan can kim loại kia vẫn không chút biến hóa.

Buông tay, Mặc Hi cũng không giật mình, vừa rồi cô không dùng Lôi Điện chi lực, mà năng lực hiện tại của cô cũng không tính là quá cường đại, vật An Dĩ Mẫn cho sao có thể đơn giản?? Nếu lan can kim loại kia bị sức của cô nắm mà biến dạng... có khả năng cô sẽ giật mình một chút.

Lại nhìn cái khác một chút, thẳng đến khi đi vào trong phòng huấn luyện vốn có một bộ ghế liền ngồi xuống.

An Dĩ Mẫn cũng đi tới, ngồi một bên ghế, nghiêng đầu, nhìn về phía Mặc Hi: “Như thế nào?”

Cười đến tự tin như vậy còn hỏi như thế nào?

Mặc Hi nói ra đáp án mà ông sớm nghĩ đến: “Rất tốt, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Hủy toàn bộ vật giám thị đi.” Mặc Hi liếc qua một địa phương bí ẩn.

“Hả?” Con mắt An Dĩ Mẫn hiện lên tia sáng, hỏi: “Mặc Mặc biết những camera kia ở chỗ nào?” Không phải ông không kinh ngạc, chỗ để camera đều rất kín đáo, hơn nữa đó là một loại năng lượng có khả năng ẩn, Mặc Hi có thể trong thời gian ngắn như vậy mà phát hiện ra?? Rốt cuộc cô bé còn có gì chưa thể hiện? Ngày hôm nay kinh ngạc thật sự quá nhiều.

“Không biết ở đâu, nhưng đại khái có thể cảm giác được.” Mặc Hi bình tĩnh nói, cô không có nói dối, cô thật sự cảm giác được, nhưng trong lúc nhất thời tìm không biết ở chỗ nào.

“Được rồi, đợi Mặc Mặc trở lại, ba sẽ xử lý.” An Dĩ Mẫn đáp ứng yêu cầu Mặc Hi, nói tiếp: “Như vậy, hiện tại Mặc Mặc muốn làm gì?”

“Sao ạ? Ba có việc ạ?” Mặc Hi cảm giác được An Dĩ Mẫn có việc, cười nói: “Có chuyện thì ba cứ đi trước đi, con có thể tự mình trở về.”

An Dĩ Mẫn áy náy cười, thật sự là ông có chuyện, mà ở cạnh Mặc Hi cũng không ít thời gian, liền đứng dậy: “Vậy An ba ba đi trước.” Quay đầu nói với

Thiên Nhu: “Mặc Mặc có bất kỳ yêu cầu gì đều phải chấp hành, chiếu cố cô bé cho tốt.”

“Vâng, ông chủ.” Thiên Nhu gật đầu cười yếu ớt.

“Thế thì ba đi đây, Thần, đi thôi.” An Dĩ Mẫn bước ra bên ngoài, vừa thấy hình như Thần còn không muốn đi thì kêu một tiếng: “Em còn có ca khúc chưa thu.”

“Được, được, được!!” Thần nhàm chán đáp, lúc gần rời đi liền nở một nụ cười yêu nghiệt với Mặc Hi: “Mặc Mặc nhớ không được quên anh Thần nhé.”

Mặc Hi nhìn hai người rời đi, có chút bất đắc dĩ, thật đúng là xem cô như như đứa trẻ!! Chuyển con mắt nhìn về phía Thiên Nhu đứng một bên, bảo một cô gái lớn như vậy chiếu cố cô?? Dù đối phương là một bác sĩ được thông qua, nhưng mà có chút không quen a.

Đứng dậy, bên cạnh cũng vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Nhu: “Mặc Mặc, bây giờ có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần a.” Mặc Hi nhìn cô một cái, nói tiếp: “Nơi này có Tàng Thư các không, tức là các loại sách về Dịch năng, Võ giả gì đó?”

“Có, Mặc Mặc cùng Thiên Nhu lại đây.” Thiên Nhu nghe xong liền hiểu rõ Mặc Mặc muốn làm gì, nói xong thì dẫn đường.

“Vâng, đi thôi.” Nghe là có, trong lòng Mặc Hi lập tức hiện lên vài phần kinh hỉ, đây chính là sách cô vẫn muốn xem.

Hai người cùng rời khỏi phòng huấn luyện màu tím, đi tới quảng trường rộng rãi bên ngoài, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía cô, chỉ là Mặc Hi và Thiên Nhu đối với những ánh mắt này đều không để ý tới.

“Hắc, cô bạn bé nhỏ, có muốn gọi món gì hay không?” Lúc này, Lany hướng về phía Mặc Hi cười nói.

Mặc Hi dừng bước, nhìn thoáng qua Lany, kỳ thật người này thoát nhìn khoảng hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt to, gương mặt anh tuấn, làn da không tính là trắng, lại mịn màng, tóc ngắn, cái trán trơn bóng lộ ra bên ngoài, cảm giác rất có tinh thần, nụ cười kia có chút ý xấu lại có chút thân cận.

“Ha ha, cho cháu một ly rượu đỏ, cảm ơn.” Mặc Hi trực tiếp mở miệng nói, lời nói ra lại khiến mọi người ở đây đều sững sờ, đợi hoàn hồn lại mới phát hiện, thân ảnh nho nhỏ kia đã biến mất sau cánh cửa Tàng Thư các.

“Ha ha, thật là một tiểu quý thú vị.” Lany nhìn hướng Mặc Hi rời đi cười cười, động thủ làm một ly rượu đỏ Mặc Hi muốn.

“Phải nói là một tiểu quý không đơn giản a!” Ngồi ở một bên Mehg tiếp lời, đối mặt với những người như bọn họ, không có một chút khiếp sợ, hơn nữa, không nói bọn họ có bao nhiêu lợi hại, những người ở đây không phải Dịch giả thì cũng là Võ giả, uy áp vô hình không phải một đứa trẻ bình thường có thể ngăn

cản, hình như cô bé kia một chút cảm giác cũng không có, thần sắc tự nhiên trái ngược với người trưởng thành.

Thiệt!! Sao bây giờ trẻ con lại trưởng thành sớm như vậy??

Chuyển mắt, chỉ thấy Lany rất nghiêm túc làm một ly rượu đỏ, nhìn thần sắc hẳn nghiêm túc, có chút ghen ghét trêu chọc nói: “Như thế nào? Tôi còn chưa từng thấy anh nghiêm túc pha chế rượu cho tôi như vậy!!”

Lany giương mắt, cười nói: “Trẻ con uống rượu đỏ thuần cũng không tốt a, hơn nữa, cô không phải muốn biết tình huống của cô bé đó sao?? Ấn tượng tốt lần đầu tiên là rất quan trọng.”

“Hồ ly.” Mehg nghiêng mắt nhìn hẳn làm rượu đỏ, cũng không quấy rầy, lát sau khi sắp hoàn thành, vươn lưỡi liếm đôi môi hồng nhuận, có chút kích động: “Nhìn thật ngon.”

Cô thích rượu đỏ, đột nhiên nhìn thấy sản phẩm như vậy đương nhiên không muốn bỏ qua.

“Như thế nào? Cô muốn sao?” Đặt một chút quả trên ly trang trí, Lany cười nói.

“Đúng thì thế nào?” Mehg rất thành thật thừa nhận.

Lany nhìn ánh mắt khát vọng của Mehg, đùa giỡn nói: “Cô không phải yêu thích rượu đỏ nồng đậm sao? Tại sao lại hứng thú đối với loại pha loãng như thế này?”

“Thay đổi cũng chỉ vì muốn thêm hương vị thôi, đúng không? Hơn nữa...” Vươn tay muốn cướp đoạt ly rượu đỏ vừa pha chế, lại chậm một bước, ly rượu kia đã bay lên không trung, có chút tức giận trừng mắt nhìn Lany, nói: “Anh không phải nói tôi uống say là không tốt sao? Cái này dễ uống hơn nhiều.”

Thấy Mehg bất mãn, Lany vẫn không đem ly rượu trên không xuống cho cô, cười nói: “Như vậy nhé, lần sau tôi lại làm cho cô, còn ly rượu này là để dành cho vị tiểu công chúa kia rồi.”

“Hừ.” Mehg cũng không làm khó hẳn, đặt ly thủy tinh rỗng vào trước mặt hẳn: “Vây đèn bù tổn thất, một ly Aowei Ya nữa.”

“Tôi thấy cô vốn đã có mục đích này ngay từ đầu rồi.” Lany buồn cười nói, vươn tay cầm lấy bình Aowei Ya tám mươi năm, rót vào một phần ba ly, sau đó để bình trở lại chỗ cũ: “Một lần cuối cùng, uống say thực không tốt.”

“Đã biết, đã biết.” Mehg thỏa mãn nói, duỗi ra ngón tay dài nhấn một cái trên môi, sau đó hướng về phía môi Lany: “Phần thưởng của anh.”

Lany con người tràn đầy nụ cười, hiện lên một tia u quang, duỗi đầu lưỡi liếm ngón tay trên môi một cái, khi Mehg thu tay lại liền cười nói: “Thơm.”

“Ha ha.” Mehg kiêu mỹ cười, giơ ly rượu đặt lên môi.

Chương 47

Chàng Trai Kia

Đì theo Thiên Nhu vào cái chỗ gọi là Tàng Thư các thì phát hiện bên trong ngồi không ít người, nhưng đều rất yên tĩnh, phát hiện Mặc Hi đến, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không nói lời nào.

Đi vào bên trong, nhìn từng bìa sách trên giá.

Đã tìm được!

Nhìn thấy trên kia viết ba chữ “Loại Dị Võ”, Mặc Hi đi thẳng đến đó, tìm loại sách mình cần.

Đại cương Dị năng lực?

Cái này có thể được, nhìn thấy quyển sách này, Mặc Hi liền nói với Thiên Nhu: “Giúp em lấy quyển sách kia xuống.”

“Được.” Thiên Nhu vươn tay muốn cầm lấy, đột nhiên nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé chụp vào quyển sách này, hai người đồng thời dừng lại.

Mặc Hi chuyển mắt, thì thấy một đứa bé trai đứng bên cạnh, nhìn chiều cao, có lẽ cũng khoảng mười hai tuổi, bàn tay kia chỉ vừa đụng vào được một góc sách, nhìn thấy hắn có mái tóc rậm đã che đi đôi mắt.

Con người Mặc Hi sâu thẳm, còn không đợi cô nói gì thì đứa bé trai kia đã cúi đầu, giọng nói trầm thấp: “Thực... thực xin lỗi.”

Sau đó xoay người rồi đi.

Thực xin lỗi? Hắn có cần phải xin lỗi sao? Giọng nói trầm thấp kia, luôn cúi đầu, nhưng thất lung lại thẳng tắp, rõ ràng là người không muốn khuất phục, hơn nữa, đôi mắt kia?? Trong mắt hiện rõ không cam lòng cũng cứng cỏi, căn bản không giống ánh mắt đứa trẻ mười tuổi nên có, vì cái gì khiến hắn có ánh mắt như vậy??

“Mặc Mặc?” Lúc này Thiên Nhu cũng đã lấy quyển sách kia xuống, đưa cho Mặc Hi, khẽ gọi một tiếng.

“Vâng.” Mặc Hi nhận sách, có chút nghi ngờ hỏi: “Đứa bé vừa rồi là?”

“Đứa bé kia a.” Trong mắt Thiên Nhu hiện lên một chút đau lòng, nói nhỏ: “Đứa bé đó làm việc lật vật ở đây, lại nói, đứa bé đó cũng là một thiên tài, rõ ràng khảo thí có thiên phú dị năng cường đại, nhưng đến bây giờ vẫn chưa đạt đến cấp mười, danh hiệu thiên tài liền đánh mất. Có thể ở lại đây, cũng là do ông chủ tốt bụng, vừa làm tạp vụ có thể kiếm tiền vừa có thể tiếp tục huấn luyện.”

“Nha.” Mặc Hi đáp một tiếng, ánh mắt lại hướng về phía đứa bé trai vừa rời khỏi, thấp giọng nói: “Anh ta là một thiên tài.”

“À?” Thiên Nhu sững sờ, không rõ Mặc Hi vì cái gì đột nhiên nói như vậy, hơn nữa lời kia rõ ràng là một lời xác định.

“Tốt rồi, đi thôi.” Không nói gì nữa, Mặc Hi liền đi đến trước một bàn sách, bắt đầu đọc quyển sách vừa lấy được.

‘Dị năng giả, con cung của trời, được thiên nhiên yêu mến.’

Đây là câu đầu tiên quyển sách này nói đến, cũng là câu duy nhất.

Xuống dưới, là bắt đầu phân loại dị năng.

Dị năng, muôn ngàn loại không giống nhau.

Hệ Ngũ Hành, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Hệ Ngũ Hành biến hóa, do diễn biến Ngũ Hành mà thành, có mạnh có yếu, Thủy biến thành Băng, lực công kích cường đại hơn so với Thủy, lại không nhu hòa trị liệu như Thủy.

Tính chất hệ đặc biệt, lại hỗn tạp, có mạnh có yếu, có loại: Khí, Quang, Âm, Không gian, Thời gian... các loại này đều thuộc về các loại Hệ đặc biệt, thậm chí vượt xa Hệ Ngũ Hành, nhưng cũng có những hệ yếu hơn như: Hoa, Giấy, Tốc độ,... một ít hệ không có bất kỳ lực công kích nào.

Vô hệ, thần bí, dị năng huyết mạch kế thừa.

Đã từng có một vị Dị năng giả Ngũ Hành cường đại nói ra một khái niệm như vậy, Dị năng trên thế gian kỳ thật đều lấy Ngũ Hành làm trụ cột mà hình thành, kỳ thật Ngũ Hành mới là cường đại nhất, chỉ là khái niệm này vẫn chưa được chứng thực, nhưng lại cũng không có phủ nhận.

...

Liên tục không ngừng lật sách, xem hết ‘Phân loại Dị năng’ lại đến ‘Khái quát Dị năng’ còn chưa xem hết, Mặc Hi đóng sách lại, bởi vì đã đến giờ rồi, nên về nhà ăn cơm cùng Mặc Phàm, nếu không họ sẽ lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn Thiên Nhu vẫn đứng bên người, hỏi: “Vì sao bên ngoài em không tìm thấy những loại sách này?”

“Thủy Lam Tinh, sách về Dị năng giả và Võ giả không được phép buôn bán bên ngoài, có một ít tiệm sách của học viện mới có.” Thiên Nhu ôn hòa giải đáp cho Mặc Hi.

“Vâng.” Mặc Hi đứng dậy, cầm sách trong tay, vừa chuẩn bị rời đi, lại dừng bước: “Ồ đây có thể mang sách đem ra ngoài xem không?”

“Mặc Mặc thì có thể.” Thiên Nhu nói, đáp án này cô có thể hiểu rõ, những người khác có lẽ không thể nhưng cô có thể.

Xem ra lại là giấy phép đặc biệt của An Dĩ Mẫn rồi.

Nhẹ gật đầu, Mặc Hi cầm quyển sách trên tay, đi ra bên ngoài.

Đi được một nửa, đột nhiên quay đầu, thì phát hiện đứa bé vừa rời đi đang đứng ở nơi vừa cầm sách, xem ra là tính đợi cô mang sách trả lại, hẳn đến gần quan sát, mà lúc này hẳn cũng chú ý tới ánh mắt của Mặc Hi đang nhìn hẳn.

Thân thể run lên, đôi môi tựa như đang mấp máy, vừa chuẩn bị đi.

“Đợi một chút.” Mặc Hi kêu ra tiếng, liền đi về phía hẳn.

Đứa bé quay người lại, nhìn cô, giọng nói trầm thấp lại lộ ra một chút kiêu ngạo bất phục: “Có chuyện gì?”

Có lẽ theo lời người khác, nhìn thấy bộ dạng này của hẳn nhất định sẽ xem thường, không có bất kỳ tác dụng gì lại cố giả vờ kiêu ngạo như vậy.

Đứng trước đứa bé rồi lấy quyển sách trong tay đưa cho hẳn, cười nói: “Đưa cho anh xem, lúc nào cũng có thể.”

Tay đứa bé hơi run lên, vừa nâng lên một chút, lại nắm chặt rút tay về, đôi mắt sau mái tóc đen nhìn Mặc Hi: “Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Mặc Hi cười, cô chỉ là biết rõ, bé trai cũng không phải phé vật, hẳn là một thiên tài, chỉ cần kiên trì một chút như vậy, tuyệt đối sẽ rất kinh người, đương nhiên, những điều này cô sẽ không nói gì, điều này cũng không phải là nguyên nhân cô muốn giúp hẳn, chân chính nguyên nhân khiến cô muốn giúp hẳn là đôi mắt kia, đôi mắt tuyệt vọng cùng với không cam lòng, cố chấp muốn vươn lên, không nản chí, đôi mắt kia, khiến cho cô như nhìn thấy chính mình, một đứa bé như vậy, đáng để cô kính trọng, cười nói: “Chỉ là muốn cho anh mà thôi, không phải anh muốn sao?”

“Không cần!” Đứa trẻ cương quyết nói, tuy thân thể không động, nhưng đôi mắt rõ ràng có chút dao động, lộ ra khát vọng muốn xem sách, lại kiên trì phòng bị.

Duy trì tôn nghiêm nhằm chán kia sao? Cho rằng lấy sách là mất đi tôn nghiêm chính mình.

Mặc Hi cũng không ghét đứa bé có ý nghĩ như vậy, dù sao hẳn vẫn còn nhỏ, có lẽ là gặp được quá nhiều chuyện mới có ý nghĩ như vậy nhưng cô không phải thánh mẫu, cũng không cầu xin muốn giúp hẳn, nếu hẳn cho rằng như vậy, cô cũng không bức hẳn thay đổi suy nghĩ, bất quá, nghĩ như vậy đối với hẳn về sau sẽ không tốt.

Dem quyển sách trên tay tùy tiện bỏ vào chỗ cô vừa lấy ra, nói: “Có lấy hay không tùy anh, em để quyển sách này ở đây.”

Nói xong, cũng không hề để ý tới cậu, quay người rời đi.

Đưa bé nhìn bóng dáng Mặc Hi ly khai, lại nhìn quyển sách kia, đôi mắt đen nhánh vẫn không nhúc nhích, cắn răng, ôm quyển sách kia vào trong ngực, lại nhìn về phía Mặc Hi rời đi rồi hướng về khu quản lý mà đi.

“Cháu muốn xem quyển sách này.” Đưa bé nói với nhân viên quản lý, hẳn muốn xem sách, nhất định phải nói trước một tiếng.

Nhân viên quản lý là một phụ nữ trung niên, đeo một đôi kính màu bạc, nhìn quyển sách trên tay đưa bé, cười nói: “Vừa rồi Mặc Hi tiểu thư đã nói, quyển sách này cháu có thể xem, khi nào trả cũng được.”

Thân thể bé trai run lên, cầm lấy sách nhẹ nhàng tay.

Hắn không cần người khác đáng thương!! Không cần!!

Đôi mắt đen nhánh lộ vẻ cứng cõi cũng quật cường, đó là tầng ngăn cách duy nhất bảo vệ bản thân, chắc chắn nhưng yếu ớt.

Chính là vừa chuẩn bị để lại sách rời đi, trong đầu bỗng xuất hiện gương mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi, đôi mắt kia, nhìn hẳn không chút xem thường, càng không có đồng tình, chỉ xem hẳn như người bình thường cũng có chút tán thưởng.

Bước chân dừng lại, cô không giống như mấy người khác.

Cuối cùng cầm sách lại, ôm vào trong ngực, chạy đi.

Chương 48

Về Nhà

Ra khỏi Tầng Thư các, Mặc Hi và Thiên Nhu bước ra ngoài, lại đi đến đại sảnh, vừa chuẩn bị đi về thì nghe thấy tiếng gọi của Lany: “Hắc, tiểu công chúa, em muốn rượu đỏ, tôi đã vì em mà pha chế đó, không muốn chừa mặt mũi cho tôi sao?”

Mặc Hi quay đầu, thì thấy Mehg và Lany trên quầy bar, còn có một ly rượu rất bắt mắt.

“Ha ha, đương nhiên, em quên mất.” Mặc Hi cười nói, đi tới bên cạnh quầy bar, nhẹ nhàng nhảy lên ngồi vào ghế, đem rượu đỏ vốn thuộc về cô ở trên quầy bar lấy đến bên người, mắt nhìn về phía sau nói: “Anh có thể gọi em là Mặc Mặc, còn có, em có thể gọi cái này là nước trái cây không?”

Cái này không phải rượu đỏ, mặc dù rất có tâm ý, nhưng mà căn bản là không có độ cồn.

“Được, Mặc Mặc, thật đúng là một cái tên đáng yêu.” Lany tán thưởng một tiếng, liền cười nói: “Trẻ con uống rượu nhiều cũng không tốt, nơi này cũng có rượu đỏ, nhưng mà, nếu Mặc Mặc muốn gọi nó là nước trái cây... cũng có thể.”

Mặc Hi cầm ly rượu trong tay, nhẹ uống một ngụm, động tác đủ tiêu chuẩn lại ưu nhã khiến Mehg và Lany đều sững sờ, chợt nghe thấy Mặc Hi cười nói: “A, uống rất ngon, cảm ơn đã chiêu đãi.”

Nhảy xuống ghế, phát tay với hai người, tiếp tục hướng lối ra mà đi.

Đến khi đi vào thang máy, Thiên Nhu mới dừng lại bước chân, nói với Mặc Hi: “Thỉnh đi thông thả.”

“Vâng.” Mặc Hi gật đầu, tay đặt lên thang máy, cửa liền đóng lại.

Về tới cửa Công ty giải trí ANSHENG, vừa ra khỏi cửa liền thấy được thân ảnh của A An, đồng thời A An cũng nhìn thấy cô, đợi đến khi Mặc Hi đến gần mới vì cô mở cửa xe: “Tiểu thư.”

“Vâng.” Mặc Hi đáp, đi vào, đợi đến lúc xe lên không, Mặc Hi tựa vào ghế sofa, hỏi, “Là ba mẹ gọi chú đến sao?”

“Vâng.”

“Sao bọn họ lại không gọi cho cháu?”

“Hình như Mặc đại nhân không muốn quấy rầy tiểu thư.”

“Ah, đã biết.”

Trong xe yên tĩnh, Mặc Hi tựa ở trên ghế sa lon, cũng hiểu rõ suy nghĩ của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, muốn cô trở về, lại sợ quấy rầy cô.

Một chút thời gian trôi qua, đợi Mặc Hi xuống xe, vừa chuẩn bị bước vào nhà, liền dừng lại, nói với A An: “Chuyện của bảo mẫu làm đến đâu rồi?”

“Đã báo cho ông chủ, cũng đã phái người đến.” A An cung kính trả lời.

“Vâng.” Mặc Hi hoàn toàn hiểu được hiệu suất làm việc của An Dĩ Mẫn rồi, trên mặt tươi cười ngọt ngào, liền bước vào nhà.

Mở cửa ra, thì đã thấy được trong phòng khách Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc ngồi trước bàn cơm, mà đứng một bên là một phụ nữ áo trắng quần đen, ước chừng hai mươi lăm tuổi, thân thể thon dài, mặt mũi có thể xem là dễ nhìn.

Vừa nhìn thấy Mặc Hi về đến, khẽ cười nói: “Chào tiểu thư.”

“Ah! Mặc Mặc trở về rồi à!” Chu Tiểu Trúc nghe thấy, vội vàng quay người xem Mặc Hi, đứng dậy liền đi về phía Mặc Hi.

“Vâng, con đã về.” Mặc Hi cười đáp, cùng Chu Tiểu Trúc đi đến trước bàn ăn, giương mắt nhìn thức ăn trên bàn vẫn chưa động vào, ngồi lên ghế, liền nói với Mặc Phàm cùng Chu Tiểu Trúc nói: “Vì sao không ăn ạ?”

Hai người đều không nói gì, vẫn là nữ nhân đứng một bên mở miệng: “Đại nhân và Phu nhân đang đợi Tiểu thư.”

Kỳ thật không cần cô nói thì Mặc Hi cũng nghĩ tới, có chút tức giận đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, trừng mắt nói: “Cha mẹ không nên đợi Mặc Mặc về rồi mới ăn.”

“Ha ha, cũng không đợi bao lâu.” Chu Tiểu Trúc cười nói, liền cầm đĩa gấp cho Mặc Mặc một miếng: “Được rồi, bây giờ ăn cơm.”

Mặc Hi bất đắc dĩ thở dài: “Nếu tôi nay con về trễ hoặc không về, chẳng lẽ hai người không ăn sao?”

Lời này vừa nói ra, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đều sững sờ, đôi mắt có chút tịch mịch, Mặc Phàm liền cười nói: “Sẽ không, chúng ta sẽ ăn cơm, bất quá, sau này nếu Mặc Mặc không về nhất định phải gọi điện báo cho cha mẹ a.”

“Ha ha! Hai người đang nghĩ gì!! Hàng ngày con sẽ trở về!!” Mặc Hi đương nhiên nhìn thấy thần sắc trong mắt hai người, cười nói: “Nhưng sau này đến giờ cơm, cha mẹ phải gọi điện cho Mặc Mặc, bằng không Mặc Mặc sẽ đói bụng, Mặc Mặc thích nhất là ăn cơm cùng với cha mẹ.”

Nghe thấy lời Mặc Hi... Chu Tiểu Trúc liền nhin không được trực tiếp cười ra tiếng, nói: “Được, mẹ nhất định ghi nhớ.” Chuyển mắt về phía Mặc Phàm, lần thứ hai cười đến vui vẻ như vậy.

“Như vậy hiện tại ăn cơm thôi, con muốn ăn cái kia, mẹ gấp cho con được không!!!”

“Được được, Mặc Mặc muốn ăn cái gì, mẹ gấp cho con.”

“Mẹ là tốt nhất.”

“Ha ha.”

Một bữa cơm rất cuộc tại tiếng cười vui vẻ của người một nhà mà chấm dứt.

Bất kể thế nào, cha mẹ là quan trọng nhất, Mặc Hi nhìn Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười, nhìn hai người tươi cười thật tốt.

Chương 49

Am thanh va chạm khó chịu không ngừng vang lên trong phòng huấn luyện trống trải, dường như âm thanh kia rung động cả tâm hồn con người.

“Vù...” Mặc Hi ngừng lại, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn hơi cong và run rẩy.

Thiên Nhu vẫn đứng ở cửa, trong đôi mắt dịu dàng hiện lên lo lắng và kính nể, cô chủ nhỏ của cô thật sự rất giỏi, không những thiên phú giỏi, quan trọng nhất là đã có thiên phú nghịch thiên nhưng vẫn không ngừng cố gắng, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Mặc Hi thì cô muốn đi giúp cô bé lau mồ hôi, nhưng lại không làm được vì chỗ của Mặc Hi là loại trừ những ba lần trọng lực, với cơ thể của cô nếu như đi vào thì ngay cả đi đường cũng không thể đi nổi.

“Ba lần.” Mặc Hi yên lặng đếm trong lòng, đồng tử đen nháy chớp động hiện lên sự cứng cõi, chớp mắt nhẹ cái, một vòng ánh sáng điện quang màu tím lóe lên rồi biến mất, cơ bắp trên người được năng lượng kích hoạt thêm một lần nữa, cả người run rẩy trước chướng ngại vật, đồng thời trốn tránh những Lưỡi Dao Gió phóng tới.

Cái Lưỡi Dao Gió cũng không sắc bén lắm, tuy không thể thương người nhưng nó dày đặc, đánh vào người thì cũng rất đau.

Không ngừng tiêu hao, không ngừng bị đánh, không ngừng trốn tránh, không ngừng kích hoạt, huấn luyện như thế rất thống khổ đấy nhưng đồng thời cũng rất vui vẻ thoải mái, vì Mặc Hi cảm giác được từng chút từng chút một sự trưởng thành của mình.

Đau đớn và vui vẻ cùng tồn tại.

Có trả giá thì mới có thu hoạch.

Đây là triết lý Mặc Hi luôn tôn thờ, có lẽ cô có nhiều ưu thế hơn người khác nhưng nếu không cố gắng thì sớm muộn gì cũng sẽ bị ném vào tầng chót, tuyệt đối cô không cho phép xảy ra điều này, cô có thứ muốn bảo vệ, làm sao có thể vứt bỏ, làm sao có thể không mạnh mẽ.

“Rầm! Rầm! Rầm.”

“Phanh.”

Thân thể và năng lượng không ngừng tiêu hao, trên trán đổ đầy mồ hôi nhưng trên người lại rất sạch sẽ, bởi vì trên người Mặc Hi lúc này đang mặc một bộ quần áo huấn luyện do làm theo yêu cầu của cô, nó có thể thấm mồ hôi, sẽ không tạo thành gánh nặng cho thân thể.

Thời gian trôi qua từng phút một, chỉ có bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn dường như không hề biết mệt mỏi mà di chuyển không ngừng.

“Ồi...” Cả người mệt mỏi làm cho động tác của Mặc Hi ngừng lại, tuy nhiên cô đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn bị cái cảm giác toàn thân chết lặng giống như con kiến cắn xé toàn thân, cắn răng kêu một tiếng “Ah”.

Thiên Nhu theo thói quen, tay chân lưu loát lấy hạnh dị năng từ trên người xuống, sau khi uốn éo đủ kiểu thì nhanh chóng đi vào thân thể Mặc Hi, thò tay ra thì hiện lên ánh sáng màu đỏ đẳng cấp, một cái lồng năng lượng màu vàng vây quanh Mặc Hi.

Đây chính là dị năng của Thiên Nhu, Quang, “Năng Lực Giả” Quang không nhiều lắm nhưng cũng không hiếm, đều có loại tốt và loại xấu, như năng lực trị liệu của Thiên Nhu là năng lực không tồi, tuy rằng đẳng cấp không cao lắm nhưng rất có tiềm lực, đúng không? Cũng khó trách ở tầm tuổi này cô đã trở thành bác sĩ rồi.

Không đến một hồi, có bốn người mặc áo trắng cầm cái cẳng đèn, đỡ Mặc Hi lên cẳng rồi đi ra ngoài. Thiên Nhu đi theo bên cạnh.

Động tác của mấy người hoàn toàn theo thói quen.

Mấy người xuất hiện trong đại sảnh, trực tiếp không thèm để ý đến những ánh mắt trong đại sảnh, nhanh chóng đi tới phòng trị liệu.

Lany và Mehg vẫn như cũ, nhưng trọng tâm câu chuyện thì chuyển dời đến Mặc Hi.

“Tôi nói, cô bé kia không phải là có bệnh gì chứ? Sao mỗi ngày đều đến đây rồi lại ra như vậy?” Mehg nhấp rượu đồ rồi nhảm chán nói.

“Cô hiểu nhầm rồi.” Lany lau sạch ly thủy tinh, cười nói.

“Ah? Như thế nào?” Mehg lập tức nổi lên hứng thú, buông ly rượu đồ xuống, đôi mắt chớp động lên sáng rọi mê say, “Anh thăm dò được cái gì rồi hả?”

“Ha ha.” Lany cười cười có chút thần bí nói, “Không sai, phải nói rằng tiêu công chúa kia là nhân vật biến thái đấy.”

“Biến thái?” Mehg có chút buồn cười vừa hiếu kỳ, “Có thể làm cho anh nói thành biến thái thì sẽ có rất nhiều điều thú vị nhỉ? Nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Lany cầm ly thủy tinh trên tay cùng với một chiếc khăn màu trắng không có gì bản buông ra, mặc kệ chúng bay về chỗ của mình, ngồi ở trên ghế, hai tay chống cằm mình rồi cười nói, “Bên ngoài truyền ầm ĩ ra, cô không biết sao? Có một cô bé chín tuổi đấu với Khoát Hải, nhưng không hề thua kém Khoát Hải được nhận định có được cấp độ đã ngoài 23 cường độ thân thể, lực bền bỉ và kỹ xảo chiến đấu cùng với không sử dụng kinh khí, lúc toàn thân cô bé mất đi phòng bị nên đã bị trúng một quyền toàn lực của Khoát Hải ngay cả máu cũng không phun ra.”

Cười cười, thấy Mehg trở lên nghiêm túc, tiếp tục có chút thần bí thấp giọng nói ra, “Hơn nữa khi dùng trị liệu dịch Cường hóa, dùng trọn vẹn bốn loại, thế mà không có bị sao hết.”

“Cái gì?” Câu cuối cùng làm cho Mehg giật mình, cô cũng là một trong những thành viên dùng qua trị liệu dịch Cường Hóa, đều đã thể nghiệm chỗ tốt và thông khổ của nó, thế nhưng mà cô bé kia dùng hơn bốn loại, lại còn không hề có chuyện gì xảy ra?

“Ha ha, có phải rất thú vị hay không?” Hình như Lany rất thích cô biểu hiện ra sắc mặt như vậy, giọng điệu có chút đùa giỡn.

“Vậy sao, nói như vậy thì cô bé rất lợi hại? Mehg lập tức phản ứng lại, con người lóe lên ánh sáng, từ trên ghế nhảy xuống, “Rất muốn thử xem thế nào.”

“Nghĩ ra chủ ý xấu gì thế? Cũng không nên gặp rắc rối nhé.” Lany nhìn hành động của cô thì cũng biết cho nên cũng không ngăn cản.

“Yên tâm, tôi rất biết điều đấy.” Mehg quay đầu lại cười cười rồi đi về phía đại sảnh có một người đang ngồi ở đó, nhõng nhẽo cười nói, “Này, có muốn uống một chén với tôi không?”

Giờ phút này, Mặc Hi đã bị bỏ vào trong trị liệu Cường Hóa Dịch quen thuộc, nhắm mắt lại hưởng thụ cái cảm giác thống khổ lại thoải mái dễ chịu, làm cho được lực xâm nhập từng chút một vào trong cơ thể mình.

Một hồi lâu, sau khi cô mở mắt ra, thì thấy Thiên Nhu và khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông Cát kia, còn bắt đầu lải nhải, “Anh nói cho em biết, đúng là không sợ chết phải không? Mỗi lần phải khiến cho toàn thân kiệt sức thì mới được à? Tuy rằng hiệu quả sẽ rất tốt nhưng rất nguy hiểm, em có biết không? Cái không tốt chính là toàn thân tê liệt, còn lãng phí rất nhiều dược liệu trân quý của anh, đây là ngày thứ mấy rồi? A? 10 ngày à? Mỗi lần đều như vậy, ai nha, lòng anh đang co lại đấy.”

Tuy lời nói có hơi nghiêm khắc nhưng mọi người cũng nghe ra sự quan tâm trong ngôn ngữ của ông Cát, Mặc Hi cười cười, “Em biết chừng mực mà, anh không cần phải lo lắng.”

Vừa nói xong thì đã nghe thấy ông Cát nói tiếp, “Lo lắng cái gì? Ai thèm lo cho em? Ông lão đẹp trai như anh chỉ cần quan tâm mình là được, em là quái vật nhỏ dám dùng hết dược liệu của anh, ai nha, đừng bảo là, càng nói càng buồn.” Ông khoa trương ôm ngực mình.

“Chỉ cần thêm mấy lần nữa là xong.” Đột nhiên Mặc Hi nói ra.

“Hả? Em xác định chứ?” Ông Cát vội vàng hỏi, trong đôi mắt mang theo mê hoặc.

“Vâng.” Mặc Hi nói, bởi vì trong mười ngày này cô cảm giác được phương pháp huấn luyện này đã không còn hiệu quả như cũ rồi, hơn nữa, hiệu quả của dược cũng càng ngày càng kém đi, sợ rằng qua lần này nếu không có hiệu quả thì tối đa cũng chỉ là trị liệu khỏi vết thương và cơ bắp.

Hơn nữa cô còn muốn huấn luyện dị năng.

Chương 50

Bị Phiền Toái

“Tiểu quái vật lại đang nghĩ đến mấy phương pháp huấn luyện khác rồi hả?” Ông Cát nhìn cô, trong ánh mắt có sự quan tâm và cẩn thận. Bởi vì những ngày này Mặc Hi biểu hiện thực sự quá to gan, gần như là huấn luyện ma quỷ vậy, ông cũng không nhận ra rằng cô không đến ngâm dược liệu là vì muốn nghỉ ngơi.

“Ha ha, cũng không có chuyện gì đâu ạ, anh không cần lo lắng.” Mặc Hi bình thản nói, cũng không có nói ra muốn huấn luyện như thế nào.

Cô không muốn nói thì ông Cát cũng không tiện hỏi, tiếp tục nói, “Em cũng đừng chết, nhỏ như vậy nếu như cứ chà đạp tính mạng thì sẽ chết đó, nếu có chuyện gì thì hãy báo lại cho anh biết nhé.” Câu cuối cùng là nhìn Thiên Nhu nói.

“Vâng ạ.” Thiên Nhu gật đầu đồng ý, và đồng thời cũng ghi nhớ. Cô vẫn luôn nhìn Mặc Hi huấn luyện đấy, không có người nào hiểu rõ phương pháp huấn luyện không muốn sống của Mặc Hi hơn cô, và cũng không muốn cô bé có chuyện gì.

Một lát sau, hiệu lực của dược liệu đã bị hấp thu hết thì Mặc Hi ưỡn người, sau đó truyền đến một loạt tiếng vang “Bốp, bốp, bốp” rất khủng bố.

Ông Cát chỉ nhìn thoáng qua rồi đi ra ngoài.

Sau khi không thấy bóng dáng của ông Cát nữa thì Mặc Hi mới từ trong nước đứng dậy, mặc quần áo huấn luyện rồi nhìn Thiên Nhu nói, “Tốt rồi, đi thôi, cũng nên kiểm tra lại năng lực tăng đến mức độ nào.”

“Phòng kiểm tra sao, Mặc Mặc đi theo chị.” Thiên Nhu dịu dàng cười lại mang theo một chút chờ mong, cô cũng muốn biết cô chủ nhỏ của cô rốt cuộc mạnh mẽ đến thế nào.

Đi ra bên ngoài, nhìn thấy ông Cát vẫn chưa đi thì Mặc Hi lên tiếng chào hỏi, “Em đi trước, Cát..., anh... ha ha!”

“Em, tiểu quái vật này!” Ông Cát vừa nghe thấy giọng điệu trêu chọc này thì đã đỏ mặt lên, ngón tay run rẩy chỉ theo phương hướng Mặc Hi rời đi, chỉ là trong con ngươi lộ ra vẻ hiền lành cùng với bất đắc dĩ.

Đợi đến lúc Mặc Hi sinh long hoạt hổ cùng với Thiên Nhu trở lại đại sảnh thì mọi người không thể nói được gì rồi, chuyện này liên tục mười ngày thì còn có thể ngạc nhiên sao.

Mặc Hi cũng không thèm nhìn bọn hắn, trực tiếp đi theo Thiên Nhu đi tới phòng kiểm tra.

Nhưng lúc này lại có chuyện cản trở bọn họ, lại có phiền toái tìm đến.

“Này, tiểu quý, mày đứng lại cho tao.” Đột nhiên có một giọng nói của đàn ông vang lên.

Ở đây chỉ có mỗi Mặc Hi là trẻ con, mỗi người đều biết hắn đang gọi ai rồi, đương nhiên Mặc Hi cũng biết, quay đầu lại nhìn về phía âm thanh đang phát ra thì thấy một người đàn ông gầy gò tầm khoảng hai mươi lăm tuổi, không lớn cũng không nhỏ, trên mặt có một chút tàn nhang, ngũ quan bởi vì gầy gò mà gò má nhô cao, làm cho người khác khó chịu, nhất là khi hắn lại dùng ánh mắt xem thường mình.

“Có chuyện gì không?” Mặc Hi hỏi

“Đương nhiên là có, ha ha.” Người đàn ông có bộ dạng côn đồ lắc lư đến cách Mặc Hi ba mét rồi dừng lại, bởi vì vấn đề chiều cao cho nên bóng của hắn bao trùm lấy cô, cười nói, “Tiểu quý! Nghe nói mày rất lợi hại nhưng anh mày lại không tin lắm.”

“Sau đó thì sao?” Mặc Hi ngẩng đầu cười hỏi. Chỉ là ánh mắt đã chuyển sang lạnh lẽo, một gã đến tìm phiền toái.

“Sau đó?” Người đàn ông cười một tiếng, đột nhiên trong tay phát ra một tia ánh sáng màu cam chói lóa, rồi hình thành một cây roi màu xanh lá cây “Bốp” một tiếng vung roi xuống mặt đất, nhìn xem Mặc Hi nói, “Đương nhiên nhìn xem đúng là mày có năng lực có được phòng huấn luyện màu tím hay không?”

“Quân Liêm! Anh đang làm cái gì thế? Anh không biết là không được tư đâu sao?” Thiên Nhu vừa thấy tình huống như thế nên mới cảnh cáo người đàn ông kia, vẫn chưa nói xong thì phát hiện có một bóng xanh đang nhanh chóng mà đến, dị năng chuyên trị liệu của cô làm sao ứng đối được, chỉ phải xem cái bóng xanh đi thẳng đến trước mặt mình.

“Không cho phép tư đâu? Ha ha, mỗi ngày đều như vậy, còn thiếu sao? Hơn nữa tôi cũng không có hạ sát thủ... Hả?” Người được gọi là Quân Liêm cười hì hì nói, đang định quất một roi lên người Thiên Nhu thì phát hiện ra một đầu roi đã bị cố định chặt chẽ, nói đến miệng rồi phải dừng lại, nhìn Mặc Hi trước mặt.

Bàn tay nho nhỏ của Mặc Hi cầm lấy đầu roi màu xanh lục kia, bất thành linh cô dùng tĩnh điện vô hình bao trùm chính mình, giờ phút này khuôn mặt tinh xảo hoàn toàn lạnh lẽo, đồng tử đen nháy giống như vực sâu không thấy đáy, lạnh như băng nhìn người đàn ông kia, cái miệng nho nhỏ nói, “Đàn ông mà đánh đàn bà, đáng chết.”

Đánh Thiên Nhu càng đáng chết hơn.

Từ mới bắt đầu thấy Thiên Nhu thì có ấn tượng tốt với cô ấy, sau khi ở cùng nhau thì trong lòng cô Thiên Nhu cũng chiếm một vị trí quan trọng. Thấy gã này tìm phiền toái cô còn có ý định hồ lộng qua nhưng lại không ngờ hắn ta nói động thủ liền động thủ luôn, hơn nữa lại động thủ với Thiên Nhu. Đối với người bên cạnh từ trước tới giờ Mặc Hi có chút bao che khuyết điểm.

Cả người khễ động, tay nắm roi dùng sức kéo lại, khi Quân Liêm chưa kịp phản ứng thì cả người đã nghiêng về phía trước, sau khi hoàn hồn thì đã thấy đồng tử đen như mực của Mặc Hi đã đứng trước mặt mình, lại kèm theo một quyền kinh phong.

“Mộc.” Quân Liêm kêu lên một tiếng, trong nháy mắt sinh ra một bức tường cây cối trước mặt mình, cảm thấy được tử vong làm cho hắn nhanh chóng lui về phía sau.

Vài lưỡi dao mộc trong tay vung về phía Mặc Hi, lại lần nữa trong tay xuất hiện một cây đũa roi.

Một loạt động tác làm cho mọi người ở đây lên tiếng tán thưởng, Gã Quân Liêm này càng ngày càng có kinh nghiệm, nhưng động tác này có một điểm sai lầm.

“Phanh” một tiếng, tường gỗ bị nát bét dưới một quyền của Mặc Hi, nhìn lưỡi dao gỗ đang lao về phía mình thì khoe miệng mang theo nụ cười khinh miệt, mấy cái lách mình là tránh được hết, người hơi nghiêng chỉ thấy cái đũa roi kia cách Mặc Hi khoảng 20cm.

Hừ , định giết người sao? Vậy đừng trách tôi không khách khí.